

Обратно в администрацията

Минимално откопаване
де го ползва

Дневен лист

ПЛЕВЕН

ОБЩЕСТВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Единъ брой 5 ст.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

Абонаментъ 4 лева.

Какво иска народа!

Въпроса за нашата независимост, за источнитѣ желѣзници, като че ли клони да се разрѣши като се даде на Турция компенсация. Както е извѣстно на читателитѣ ни, Българското правителство съумѣ да се възползва отъ вътрѣшнитѣ размирици на Турция и да избере такъв моментъ за своята независимост, когато Турция промѣнише своя абсолютизмъ съ конституция, когато тя бѣ вътрѣшно разядена. Достатъчно бѣше да се даде единъ малкъ поводъ за да избухне огънятъ и той не закъснѣ. Инцидентътъ съ нашия дипломатически агентъ отъ една страна и стачката по источнитѣ желѣзници отъ друга — това бѣха мотивитѣ.

България трѣбваше веднажъ за винаги да се отрве отъ всѣкакви блънувания за васалностъ отъ страна на Турция; тя трѣбваше да оформи своята независимост, ката застане на редъ съ другитѣ велики европейски държави. Турция, която живѣеше съ иллюзия на суверенка държава на Балканския полуостровъ, не така лесно можеше да се помири съ тази дързостъ на българитѣ! но отъ друга страна тя се чувствуваше слаба въ тоя моментъ да се разправи съ оржие.

Ето защо тя се залови за компенсация, които трѣбвало да и даде България, както за независимостта ѣ, тъй и за желѣзницитѣ.

Турското правителство въ лицето на комитета «Обединение и Напрѣдъкъ», съсредоточи своитѣ искания въ три точки.

Най-важното отъ тѣхъ е, че Българското правителство трѣбвало да плати дълга на Источна Румелия, а колкото за желѣзницитѣ, то въпросътъ щѣлъ да се разрѣши отъ една комисия отъ български и турски министри на общественитѣ сгради и единъ делегатъ отъ компанията на желѣзницитѣ. Българското правителство като отговоръ на първото искание отначало отказа да даде всѣкаква компенсация, а колкото за желѣзницитѣ то отхвърли Турция, като искаше направо да води прѣговори съ компанията. Поставени на такава почва двѣтѣ правителства, днесъ събиратъ своитѣ делегати въ Цариградъ да водятъ прѣговори за по скорошното разрѣшение на въпроситѣ.

Естествено логически слѣдва, че за да се дойде до едно пълно споразуме-

Австр.: «нека те се плашатъ една друга, азъ си взехъ което ми трѣбваше».

ние, трѣбва една отъ двѣтѣ страни да отстъпи отъ своитѣ позиции.

Българското правителство при разрѣшаванието на тоя сждбоносенъ въпросъ трѣбва да исхожда отъ интереситѣ на българския народъ. То не трѣбва да се подава на другитѣ сили, които имагъ интересъ България да плати компенсация, защото тѣзи суми ще минатъ въ управлението на старитѣ турски заемни облигации, по голѣмата частъ на които е въ рѣцѣтѣ на Франция и Германия. — Българския народъ е достатъчно каленъ отъ миналото, пропито отъ кръвта на хиляди жертви за да може да защити своята независимост.

Нѣка се знае добръ че икономическото заробване е по-лошо отъ политическото.

Франсоа Коппе.

(Биографически очеркъ.)

Ето едно име, което съ скръбъ и въ жалейна рамка, можемъ да видимъ на страницитѣ на L'Illustration. Франсоа Коппé не трѣбваше да умрѣ, не бѣше нужно да умрѣ. Той беше единъ отъ малцината истински «безсмъртни» на велика Франция — единъ отъ тѣзи когото обичаха и почитаха не само въ Франция но въ цѣлия свѣтъ. Не ни се вѣрваше и не ни се щеше да помислимъ, че този благороденъ, кристално-чистъ, въ творчеството си, поетъ-хуманистъ, когато и да е ще си иде отъ този свѣтъ. Но смъртта не избира жертвитѣ си и не признава хорскитѣ титли и надежди, а закри на вѣки, очитѣ на тогози, който бѣше въведенъ въ Парижката академия въ легиона на безсмъртнитѣ.

Франсоа Коппé, сирѣчевидно се считаше приемникъ на Ламартина и В. Юго и като

единъ отъ стълповетѣ на френската литература. Още прѣвъ врѣме на живота му той бѣше оцѣненъ като класически писателъ — честь, която мъчно ще си добиятъ много знаменитости, за да бждатъ възведени на днешния Пarnaсъ. Стихотворенията му произвеждаха църковна благовѣсть; въ тѣхъ се чувствува свѣтлата и чиста хармония на камбанитѣ отъ селскитѣ църкви и се слуша металическата ясностъ на звучащата медъ. Той бѣ поетъ съ силни образи и ярки вдѣхновения, поетъ за народа, който умѣше и можеше да говори на тълпата, на цѣлъ народъ, както В. Юго или Пушкинъ. И трѣбва да добавимъ че при всичкитѣ тия дарования Коппé имаше въ себе си твърдѣ много нѣжни мисли, сърдечни тонове, които се разливаха и оцѣняваха напълно.

Коппé се е родилъ въ 1842 година. Неговата литературна дѣятелностъ се е започнала твърдѣ рано; още младъ, той издалъ първия си сборникъ отъ стихове: «Religieuse», отведенъ далъ на младия поетъ широка извѣстностъ срѣдъ читающата публика. Послѣ се появило «Intimités» и «Poèmes» и извѣстността на Коппé стигнала до слава. Като се има прѣдъ видъ, че тогава въ Франция царувало името на В. Юго, което го окръжавало съ всеослѣпителенъ ореолъ, звѣздата на Коппé не поблѣднѣла даже отъ тѣзи ослѣпителни лъчи. Дали му мѣсто наредъ съ Юго на французкия Пarnaсъ.

Франсоа Коппé, както и всички крупни писатели, не сж биле чужди на обществена дѣятелностъ. На всички е извѣстно онова горѣщо участие, което той е вземалъ заедно съ Жюль Леметръ въ процеса на Драйфуса. Това участие е дало, на поета, не малко тежки минути.

Послѣднитѣ си години, Коппé е миналъ далечъ отъ свѣтскитѣ суети. Той покойно е живѣлъ въ имението си, забравилъ съвършено политическитѣ увлечения и обществения животъ и запазилъ връзки само съ академията, на засѣданията на която той всѣкога е дохождалъ въ Парижъ.

Но Франция не го забрави. Коппé до последната минута на живота си е билъ най-популярния френски поетъ и подиръ смъртта на Сюлли Прюдомъ, считаше се единствения крупенъ поетъ на съвременна Франция. Неговата смъртъ причини национална скръбъ на Франция.

Срѣдъ българскитѣ читатели Франсоа Коппé е известенъ съ драмата си «За короната».

Библиотека за вѣстници.

Въ послѣднѣо врѣме въ Парижъ много се говори за учреждаване «Хотеротека», т. е. библиотека за вѣстници. Тази идея е твърдѣ интересна, ако се осъществи. Създаването на такива библиотеки, ще иматъ значение, ако имъ се удаде да събератъ всички вѣстници още отъ първото имъ появяване.

Първъ вѣстникъ се е появилъ въ стария Римъ, още прѣди Рожд. Христово. Наричалъ се е «Acta diurna» — „Ежедневни събития“. Това е билъ единъ листъ, който прѣписвали въ много екземпляри, разнасяли и продавали по цѣлия градъ. Въ този листъ се описвало за станали скандали, за успѣха на артиститѣ, за подвизитѣ на атлетитѣ, за печалбитѣ на търговцитѣ, даже давало се и новини. За политика малко се помѣнавало, но пъкъ затуй имало и хроника. Единъ отъ известнитѣ хроникъори, по това врѣме, е билъ Хрестъ, съвременникъ на Цицерона. Неизвестния редакторъ на «Събитията» пишелъ че нѣкадѣ си валѣло кръвъ и млѣко или че нѣкой си Галерий, въ градъ Ариниумъ, ималъ въ кжшата си пѣтелъ, който можелъ да говори. Сждебния хроникъоръ, като описва процеса на нѣкой си Милонъ, разправя, че въ врѣме на сждебното прѣние, отъ небето паднали 52 камани. Театралния кореспондентъ съобщава, че единъ гладиаторъ, вслѣдствие слушането на твърдѣ силни аплодисменти, оглушѣлъ.

Единъ отъ старитѣ вѣстници, който съществува и сега е китайски, излиза въ Пекинъ, подъ заглавие «Кинъ-Панъ». Този вѣстникъ съществува позече отъ хиляда години. Да се

опредѣли точно годината на появяването му е невъзможно; най-напрѣдъ той е излизалъ единъ пжтъ въ мѣсеца; слѣдъ около четири вѣка — въ 1361 год. станалъ всѣкинедѣленъ, а въ 1800 год. — ежедневенъ. Въ сегашно врѣме излиза три пжти дневно, като го пачататъ на жълта, бѣла и сива хартия.

Много страни споратъ, коя отъ тѣхъ е издала по-рано вѣстникъ. Думата «газета» е произлѣзла отъ името на една малка медна монета, сѣчена въ Венеция. Венецианскитѣ вѣстници сж стрували обикновено една такава малка монета. Единъ французинъ на име Ренодо, като се върналъ изъ Венеция въ Франция въ 1601 год. започналъ да издава «La gazette France», въ която сж писали Людовикъ

XIII и кардиналъ Ришелъо. Прѣди излизането на този вѣстникъ Ренодъ издавалъ «Les petites affiches», сжществуващъ и до сега. Брюссель увѣрява, че първия вѣстникъ който почналъ да се издава въ града Брюксель е билъ «Nieuwe Tydinghen» — «Нови извѣстия». Въ Кьолнъ почналъ да излиза еженедѣленъ вѣстникъ въ началото на XVI вѣкъ. Въ Лондонъ ежедневенъ — въ 1608 г. въ Стразбургъ — 1609 г. Стразбургския вѣстникъ е ималъ много дълго заглавие «Отчетъ за всички важни мѣстни събития и всички ония, които ставатъ въ южна Германия, а така сжщо въ Франция, Италия, Англия, Шотландия, Венерия, Молдавия Турция и т. н. За всички тия страни, по възможностъ добросъвестно, ще бждатъ напечатани добититѣ ни сведения». Въ Германия започнали да излизатъ Кьолнската и Лайпциската ежедневни «газети», чакъ въ 1650 година. Първия француски ежедневенъ вѣстникъ е билъ «Le journal de Paris» въ 1777 година. Първи ежедневенъ вѣстникъ въ Русия захваналъ да се издава при императорица Екатерина II.

ХРОНИКА.

КЪМЪ ЧИТАТЕЛИТѢ. Редакцията на вѣстника проси извинение, за гдѣто въ първия брой отъ вѣстника имаше печатни погрѣшки даже въ думи, тъй като това бѣше по не зависящи отъ нея причини — печатницата, гдѣто стана печатанието нѣмаше добри работници. Но това за въ бждаще се избѣгна, защото прѣмѣстихме печатанието.

Редакцията.

Лични. Съгражданинътъ ни г. Цвѣтанъ Караивановъ е назначенъ за касиеръ на тукашния клонъ отъ Българската Земледѣлческа Банка. Пожелаваме му успѣхъ въ новата кариера.

Г-нъ Капановъ, когото замѣства г-нъ Караивановъ, мѣстятъ на сжщата длъжностъ въ Радомиръ.

Сжщо е назначенъ и съгражданинътъ ни г-нъ Вл. Цанковъ въ агентурата отъ Българската Народна Банка въ гр. Дръново, който замина за мѣстоназначението си.

На 18 того вечерта въ кафенето на Димитръ А. Гърковъ се билѣ събрали нѣколко почтени граждани, които пиели кафето си и разговаряли. Къмъ 9 часа влѣзалъ въ кафенето стражара Яко Ивановъ и съ единъ най-грубъ тонъ се обрналъ къмъ кафеждията съ думитѣ:

— часттъ е 9 защо не си затворилъ? Скоро загварай! И съ камшикъ въ ржка просто изгонилъ клиентитѣ по най-вулгаренъ начинъ. Когато единъ отъ присѣтствующитѣ, дръ на медицината, го попиталъ за името му, по единъ най-деликатенъ начинъ, той не счелъ за нужно да отговори, а продължавалъ да искарва присѣтствующитѣ като овце.

Обръщаме вниманието на г-нъ окол. н-къ, за станалото, като се надѣваме, че той ще изисква, отъ демократическитѣ стражари, да държатъ коректно поведение и да иматъ учтиви отношения.

Замолени сме да запитае г-нъ Директора на м. гимназия. Да отговори:

1) Имали записано въ инвентара на гимназията струнни инструменти за оркестръ. И притежава ли тя такива сега?

2) На 15 мартъ т. г. се даде лит. муз. вечеринка отъ нѣкакъвъ си мандол, люб. оркестръ, а назма за пиано се изплати отъ касата на «фонда за бѣднитѣ ученици» при гимназията. Постжпилъ ли е прихода отъ вечеринката въ касата на фонда?

3) Единъ учителъ е давалъ частни уроци на ученици въ гимназията, гдѣто си служилъ съ освѣтление и отопление училищни, а паритѣ отъ уроцитѣ турялъ въ джеба си. Това е било миналата година. Вѣрно ли е?

4) Вече трети мѣсець е отъ почване занятията въ училището. При всѣка гимназия трѣбва да има уредени хорове и оркестри отъ ученици. Имали тази година такива и кога бацитѣ на тия ученици ще иматъ възможностъ да чуятъ дѣцата си като хористи или участници въ оркестръ? Или учителя по музика ще измита паяджинитѣ изъ бирарийтѣ, сладкарницитѣ и кафенетата и ще злослови по адресъ на хората отъ засада, като разнася покани за подписи.

5) Единъ учителъ при м. гимназия билъ прѣдложилъ услугитѣ си на ученици, мин. година, да имъ достави, отъ нѣкаква фабрика изъ странство, цигулки. Ученицитѣ се съгласили и направили поржчка. Учителя отива въ единъ магазинъ, тукъ въ града, пазарява нѣколко цигулки и ги занасятъ въ хотелъ «Балканъ». Съобщава на ученицитѣ, че при-

Какъ е наредена Плъвенската Градска Библиотека.

Библиотечната наука, т. е. науката, която излага системно и методично какъ трѣбва да се уреждатъ и поддържатъ голѣми или малки сбирки отъ печатни произведения, съ цѣлъ за частно или обществено ползуване, или на кѣсо казано, какъ трѣбва системно да се уреждатъ и поддържатъ библиотеки, е малко позната у насъ, а особено въ провинциалнитѣ градове. Поради това на библиотечното дѣло не се обръща голѣмо внимание, та и библиотечарската работа сама по себе не е въ нищо трудна. Библиотека може да си направи всѣкой и слѣдователно библиотечаръ на една библиотека може да бжде кой да е, който може да описва и нарежда книги. Друго. У насъ още не е добръ разбрана разликата между «читалище и библиотека, та затова още за дълго врѣме общественитѣ библиотеки ще се третиратъ като читалища, мѣста, кждѣто

може да отиде нѣкой любознателенъ да почете и прѣгледа нѣщо за развлечение — да прѣкара врѣмето си. И до когато господарува това гледище, ние нѣма да видимъ добръ уредена обществена библиотека.

У насъ се съставятъ и поддържатъ читалища спорѣдъ понятията, които имаме за читалище още отъ турско врѣме. Идете въ кое да е читалище изъ провинциалнитѣ градове, вие, увѣряваме ви, нѣма да намѣрите никакви модерни удобства и инструменти, които да ви дадатъ възможностъ да се занимаете сериозно. Тѣ си остава все читалище, на маситѣ, на които сж изложени въ безпорядкъ вѣстници и списания, съ които се залгватъ тѣзи хора, които нѣматъ намѣрение нито сериозно да четатъ, нито сериозно да се занимаватъ, за своето умствено повдигане. Ако въ читалището нѣма изложени вѣстници и списания, за да ги прѣобрѣща кой както си ще, да търси нѣкой работи, забавителни новини, сензации и въобще четиво, което не съставлява никаква ум-

ствена храна; четиво, което прѣдразполага ума къмъ лѣнност и го прави невъзприемчивъ за сериозни четения, то ще прѣстане да бжде читалище. Ето защо, този типъ читалища, каквито има у насъ, отъ день на день изживяватъ своето врѣме и не сж годни срѣдства за умствено и нравствено повдигане на масата, т. е. не сж годни да привлечатъ и да създадѣтъ четци. Тѣ не сж мѣста кждѣто може човѣкъ сериозно да се занимава и да извлѣче умствена полза.

Читалищата, трѣбва да палѣзатъ отъ тази еснафска фаза, останала у насъ още отъ турско врѣме и да се прѣобрнатъ въ читални на библиотеки, не за развлечение и прѣкарване на празното врѣме, а за сериозно умствено занимание. Читалнитѣ трѣбва да се наредатъ, както се нареждатъ и учебнитѣ заведения; въ тѣхъ трѣбва да има на лице всички удобства, които даватъ възможностъ и прѣдразполагатъ единъ по-сѣтителъ да поработи нѣщо за своя умъ, та като напустне читалната, да си изѣзе

стигнади цигулките та да му броят по 30 лева и си ги получатъ.

Съобщаваме на бащите на тия ученици, които сж бройли по 30, 28 или 25 лева, че е платено тукъ въ магазина за най-скъпата цигулка само 22 лева. Значи, изкарвалъ си е по 5 до 10 лева печалба отъ гѣска цигулка. Интересно нали? Има думата дирекцията на училището или Министерството на народната просвѣта.

Въ града върлува «Шарка».

Казармени истории.

Научаваме се, че г-нъ полковникъ Киряковъ, е взелъ актъ отъ обвиненията ни срѣщу фелдфебеля Петковъ и това му прави честъ.

Разпоредилъ е да се произведе слѣдствие и констатира злоупотрѣблението. До колкото можахме да узнаемъ той, — фелдфебеля, е призналъ че е взималъ изброенитѣ прѣдмети, само че се е извинилъ съ това че ги е вземалъ върмено за да си услужи.

Отъ наша страна ще кажемъ, че това би било услуга ако той би заявилъ за всичко това при вземанието имъ или най-послѣ би ги поставилъ на мѣстата имъ прѣди нашегo съобщение. За същиятъ фелдфебелъ бихме замолили г-нъ полковника, да полюбопитства и провѣри дали въ домътъ на въпросния е носено газъ съ стомни; а така сжщо върно ли е, че редника Христо Нейковъ, познатъ между войницитѣ като личенъ неговъ адютантъ и съ това име назоваванъ отъ сжщитѣ, е сжщински слуга на казания фелдфебелъ и за да бжде всѣкога въ разположението му, не е билъ, почти прѣзъ цѣлата си служба въ строя.

Въобща да се поразпитатъ, както Нейковъ, тѣй и Чени Атанасовъ за мисийтѣ съ които сж билѣ натоварвани отъ сжщия — и какви домашни работи сж му извършвали. За назначението на войника въ казармата, считаме за не нужно да говоримъ, защото е доста говорено и би станало банално.

Въ тоя отдѣлъ ще се помъчимъ да съобщимъ на обществото, какво става тамъ, гдѣто слънчевитѣ джчи нелогатъ да прошик-

натъ, благодарение на сложилото се убеждение, че скалата която дѣли обществения интересъ отъ казармената корупция, е непроходима — непроницаема.

Въ тоя моментъ когато казаното по горѣ за ф-ля Петковъ бѣше наредено, получихме нови цѣнни сведения по вървежа на слѣдствието. И така. Слѣдствието се произвежда отъ Г-нъ Майоръ Поповъ, но при много лоши условия, така напирѣтъ: при самото испитване и излѣждане на войницитѣ отъ Майоръ Попова, присѣствували сж ф-ля обвиняемъ, капит. Евстатиевъ и подпоруч. Габровски, които сж упражнявали морално влияние. — Заплашвали сж, а съ това сж отнѣли всѣка възможностъ за установяване на истината.

Показанията сж биле редактирани по рано отъ самия ф-лъ. — Така показанията на ст. подоф. Ионовъ сж биле написани отъ ф-ля и гoслѣ прѣписани и подписани отъ Ионова. За да стане слѣдствието пълно и такова каквото трѣбва, нужно е да се внуши на производящи слѣдствието да отстрани всѣкакви прѣчки които биха врѣдили на сжщото като излѣжда насамѣ съ най-голѣма строгостъ редницитѣ Христо Нейковъ и Чени Атанасовъ, като се поразпитатъ, като какво сж носили въ домътъ му прѣзъ цѣлата тази и миналата година.

Г-да началницитѣ нѣма защо да се страхуватъ щомъ всичко това не е станало съ тѣхно съгласие и откриватъ прѣстѣплението.

За да прикрие прѣстѣплението си ф-ля е пратилъ прѣди 2 дни войникъ прѣзъ нощта въ домътъ си, който донелъ столоветѣ и ги оставилъ на тавана въ склада.

И когато всичко спи, дава ключоветѣ на войника за да вземе столоветѣ отъ тавана и ги внесе въ подофицерското събрание, всичко това тайно, като му върне ключоветѣ. Съ това се е постаралъ да прикрие кражбата на столоветѣ. Въ домътъ му занесени сжщо 2 сламеника и той възползванъ отъ дежурството на ротния си К-ръ, (който го покровителства) праща да ги донесатъ и тѣ не се залавятъ въ домътъ му. Ето какъ се прави слѣдствието и при тия условия ще възтържествува истината!

Необходимо е да се излѣдва Христо Николовъ за да се провѣри върно ли е че магаретара Чени Атанасовъ е носилъ жито на ф-ля въ воденицата и тамъ се е бавилъ 1½ день за смиланието му.

Сжщо да се провѣри чрѣзъ Атанасъ Николовъ, какво Николовъ е далъ тенеке сирено за да не го праща на границата.

И така, Г-нъ полковникъ Киряковъ, ний даваме всичката възможностъ щото слѣдствието да се извърши правилно и съ една поразителностъ се констатира прѣстѣплението.

Сжщо необходимо е да се внуши кап. Евстатиеву (ротния му к-ръ) да се не мѣси въ слѣдствието, защото съ тия си дѣйствия ни кара да върваме че той има нѣщо общо; а съ това ще оправдае декларацията си, че нѣму сж по скъпни интереситѣ на отечеството, отъ тия на свойтѣ любимци.

До редакцията на в. „Т Р Ж Б А“
Тукъ.

Въ бр. 1 на уважаемия Ви вѣстникъ сж помѣстени нѣколко думи за ръководения отъ мене църковенъ хоръ. Съ настоящето си, честь имамъ да Ви извѣстя, г-не редакторе, че по въпроса, който зачеквате въ антрафилето сте твърдѣ не върно увѣдомени.

Хорътъ не е разтуренъ, той съществува и ще продължава да си съществува. Г-нъ Караджиевъ, не само че не е уврѣдилъ или прѣпятствувалъ съ нѣщо за съществуването на хорътъ; напротивъ е помагалъ, като съ нишо не е бъркалъ на ученицитѣ, участвующи въ хорътъ, да посѣщаватъ спѣвкитѣ и идватъ въ църква при литургия.

Между мене и г-нъ Караджиевъ не е ставало дума за прѣмѣстване хорътъ въ пълния си съставъ въ църквата «Св. Николай». Дѣйствително стана дума по между ни да се устрой единъ новъ църковенъ хоръ съ участието на дѣца отъ гимназията, въ случай че сега съществува, по нѣкой причини се разтрой. Слѣдователно и въ този случай г. Караджиевъ, не само че не е изказвалъ нѣкакво «недоброжелателство» къмъ съществуващия църковенъ хоръ, напротивъ,

доволенъ и да почувствува че е прибавилъ нѣщо къмъ свойтѣ знания.

И Плевенското читалище още не се е освободило отъ горѣспомѣнатата еснафщина. Читалната при библиотеката е още провинциално читалище, съ своитѣ вѣстници и списания. Отъ посѣтителитѣ му 85% четатъ вѣстници, 5% книги и 10% списания. Болшинството отъ посѣтителитѣ му сж отъ тѣзи, които търсятъ да прочетатъ или прѣгледатъ нѣщо ново. Нѣма ли нѣщо ново читалната е праздна, т. е. нѣма да намѣрите никой, който да се е застоялъ на занимание.

Наредбата на Плевенското читалище, не отговаря на системата, която е усвоена за уреждане на библиотеката. Когато читалната е наредена по стария типъ, както се редатъ въобща читалищата у насъ, въ библиотеката е усвоено редъ, който изисква да има една читалня, която да бжде пригодна не само за четене, но изобщо за умствена работа. Настоятелството, което управлява библиотеката и читалището е съзнало този недостатъкъ, и не ще стори злѣ,

ако въ скоро врѣме се заеме да нарѣди една читалня при библиотеката спорѣдъ съврѣменитѣ нужди и сгоди за самообразование.

Плевенската градска библиотека се поддържа на частна инициатива, отъ дружество «Съгласие», основано прѣзъ 1887 година, съ цѣлъ да състави и поддържа градската библиотека, която да служи за самообразование на жителитѣ отъ града и окръга. Споредъ тази цѣлъ, библиотеката не служи за опрѣдѣленъ кръгъ читатели, и поради това тя е библиотека, която обема прѣдмети по всички отрасли и специалности, които засѣгатъ интелектуалнитѣ интереси на масата. Отъ нея могатъ да се ползватъ мжже и жени отъ всички възрасти и съсловия; и учители, и професори, и занаятчиитѣ, и земледѣлцитѣ, и работницитѣ, и военнитѣ и свѣщенитѣ и пр. и пр. професии. Библиотеката, въ такъвъ случай трѣбва да се снабди съ книги, които засѣгатъ въпроси, отъ които могатъ да се ползватъ всички. Това е добръ схванато отъ библиотеката и е

системно приложено, както ще се види по нагатакъ.

Наредбата на Плев. градска библиотека почива на принципа: да услужи, съ каквито материали разполага и може да разполага, на умственитѣ нужди на кой да е читателъ и то изчерпвателно и бързо. Заради това, за да може да знае съ какви прѣдмети изъ широката областъ на науката и техниката разполага, библиотеката е усвоила за разпрѣдѣление книжовния си материалъ класификацията на между-народния библиографически институтъ въ Брюкселъ — Парижъ, — Цюрихъ, — Вашингтонъ, която позволява по единъ методиченъ начинъ, да се класиратъ и най-малкитѣ информации изъ областта на науката и техниката и да се услужва съ тѣхъ на много хора и въ най-кратко врѣме.

(Слѣдва).

